

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 22.11.1963, sp. zn. 5 Tz 35/63, ECLI:CZ:NS:1963:5.TZ.35.1963.1

Číslo: 18/1964

Právní věta: K naplnění znaků trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. je třeba, aby výtržnické jednání bylo motivováno zjevnou neúctou pachatele ke společnosti. Při řešení této otázky nestačí omezit se jen na zjištění samotného vnějšího průběhu výtržnického jednání pachatele, ale je třeba tento motiv zjišťovat vždy též v souvislosti s osobním profilem pachatele, s dřívějším způsobem jeho života, jeho chováním vůči ostatním členům společnosti a jeho poměrem k práci. Jen při hodnocení všech těchto hledisek je možno dospět ke správnému závěru, zda výtržnické jednání pachatele vyjadřuje jeho zjevnou neúctu ke společnosti či nikoliv.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 22.11.1963

Spisová značka: 5 Tz 35/63

Číslo rozhodnutí: 18

Číslo sešitu: 5-6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Provinění, Výtržnictví

Předpisy: 38/1961 Sb. § 19 140/1961 Sb. § 202

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 18/1964 sb. rozh.

K naplnění znaků trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. je třeba, aby výtržnické jednání bylo motivováno zjevnou neúctou pachatele ke společnosti. Při řešení této otázky nestačí omezit se jen na zjištění samotného vnějšího průběhu výtržnického jednání pachatele, ale je třeba tento motiv zjišťovat vždy též v souvislosti s osobním profilem pachatele, s dřívějším způsobem jeho života, jeho chováním vůči ostatním členům společnosti a jeho poměrem k práci. Jen při hodnocení všech těchto hledisek je možno dospět ke správnému závěru, zda výtržnické jednání pachatele vyjadřuje jeho zjevnou neúctu ke společnosti či nikoliv.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 22. 11. 1963 - [5 Tz 35/63](#))

Okresní soud v Semilech se sídlem v Jilemnici rozsudkem z 21. 2. 1963 sp. zn. T 46/63 obžalované A. a B. pravomocně odsoudil pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. k trestu nápravného opatření.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona zrušil tento rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Pravomocným rozsudkem okresního soudu v Semilech se sídlem v Jilemnici ze dne 21. 2. 1963 sp. zn. T 46/63 byli obžalováni A. a B. uznáni vinnými trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák., kterého se dopustil tím, že dne 16. 12. 1962 v silně podnapilém stavu kolem půlnoci se domáhali na vedoucím pohostinství podání likéru, a když jim to odmítl, nadávali mu. Na domluvy hostů R. a S., kteří vzhledem k uzavírací hodině právě opouštěli hostinec, reagovali obžalovaní tím, že jim nadávali, přičemž obžalovaný B. do hosta R. strkal. Když R. se svou manželkou a S. odcházeli domů, obžalovaný B. dostihl R. u jeho domu a rozbil mu dvířka u zahrádky. Napadenému R. se podařilo skrýt v domě, načež obžalovaný B. tloukl do dveří tak, až rozbil skleněnou výplň (škoda 250,- Kčs). Obžalovaný A. reagoval na domluvy hostů R. a S. s tím, že po odcházejícím S. házel sněhové koule, a když S. zašel do svého domu, rozbil obžalovaný A. sněhovými koulemi skleněnou výplň dveří (škoda 50,- Kčs). Za toto byli oba odsouzeni podle § 202 odst. 1, § 43 odst. 1 a § 44 tr. zák. k trestu nápravného opatření, a to A. v trvání 5 měsíců a B. v trvání 8 měsíců, každý se srážkou 20 % z odměny za práci.

Nejvyšší soud shledal, že byl porušen zákon.

Okresní soud v odůvodnění právní kvalifikace uvedl, že obžalovaní na místě veřejnosti přístupném se dopustili výtržnosti, která svědčí o jejich zjevné neúctě ke společnosti a proto jejich jednání vykazuje znaky trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák.

K naplnění znaků trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. je třeba, aby výtržnické jednání bylo motivováno zjevnou neúctou pachatele ke společnosti. Při řešení této otázky nestačí omezit se jen na zjištění samotného vnějšího průběhu výtržnického jednání, ale je třeba tento motiv zjišťovat vždy též v souvislosti s osobním profilem pachatele, s dřívějším způsobem jeho života, jeho chováním vůči ostatním členům společnosti a jeho poměrem k práci. Jen při hodnocení všech těchto hledisek je možno dospět k bezpečnému závěru, zda výtržnické jednání pachatele je projevem jeho zjevné neúcty ke společnosti či nikoliv. Okresní soud však se těmito hledisky vůbec nezabýval a své zjištění omezil pouze na okolnosti, týkající se samotného výtržnického jednání.

Ze zpráv o pověsti obou obžalovaných vyplývá, že tito pocházejí z rodin drobných zemědělců. Oba mají dobrou pověst, kladný poměr k práci, dobrý vztah ke kolektivu, k ostatním spoluobčanům a kladný poměr k socialistickému společenskému zřízení. O žádném z nich není známo, že by požíval nadměrně alkoholické nápoje, a žádný z nich dosud nebyl trestán.

Zjištěné jednání obou obžalovaných bylo ovlivněno ojedinělou podnapilostí, takže u obou jde o mimořádné vybočení z dosavadního řádného života pracujících lidí. Není prokázáno, že zjištěné jednání obžalovaných vyvěralo ze zjevné neúcty vůči společnosti, takže tímto jednáním není dán trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. Jednání obžalovaných je možno posoudit pouze jako provinění proti socialistickému soužití podle § 19 písm. a) zák. č. 38/1961 Sb. o MLS resp. § 38 písm. a) zák. č. 60/1961 Sb. o úkolech národních výborů při zajišťování socialistického pořádku.

Jestliže takto okresní soud zjištěné jednání obžalovaných neposuzoval, porušil tím zákon.

Bylo proto třeba napadený rozsudek v celém rozsahu zrušit a věc vrátit okresnímu soudu v Semilech se sídlem v Jilemnici k novému projednání a rozhodnutí, při kterém bude vázán právním názorem, který v tomto rozsudku Nejvyšší soud vyslovil.